

Sygn. XXV C 1030/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Piotr Bednarczyk
Protokolant:	stażysta Agnieszka Kukwa

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2017 r. w Warszawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A z siedzibą w W.

przeciwko D. F., B. F.

o zapłatę na skutek zarzutów pozwanej

utrzymuje w mocy nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Warszawie w dniu 20 października 2016 r. w postępowaniu nakazowym w sprawie o sygn. XXV Nc 835/16 w stosunku do pozwanej B. F..

Sygn. akt **XXV C 1030/17**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 września 2016 r. (data prezentaty) powód (...) Bank (...) S.A. wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, aby pozwani D. F. i B. F. zapłacili solidarnie na jego rzecz kwotę 216 654,24 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od tej kwoty od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanych kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że domaga się od pozwanych powyższej kwoty z tytułu niewykonania przez pozwanych umowy kredytu hipotecznego i czyni to jako następca prawny banku, z którym pozwani jako kredytobiorcy zawarli umowę kredytu (pozew k. 2-5).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym w dniu 20 października 2016 r. Sąd orzekł zgodnie z żądaniem powoda (nakaz zapłaty k. 68).

Pozwana B. F. wniosła 01 marca 2017 r. (data nadania) skutecznie zarzuty od ww. nakazu zapłaty wnosząc o uchylenie nakazu zapłaty, oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu zarzutów pozwana odniosła się jedynie do okoliczności, iż nie otrzymywała z sadu korespondencji, która została wysłana na jej nieaktualny adres, a wiedzę o toczącym się postępowaniu powzięła od komornika sądowego. Ponadto wskazała, że zaprzecza wszelkim twierdzeniom powoda. Podniosła zarzut nieistnienia wierzytelności banku oraz zarzut przedawnienia dochodzonego przez bank roszczenia (zarzuty k. 89-93).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 sierpnia 2007 roku małżonkowie D. i B. F. zawarli z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o kredyt hipoteczny nr (...). Na mocy umowy bank udzielił kredytobiorcom kredytu na kwotę w wysokości 150 000,00 zł. Kredyt był

indeksowany do waluty obcej CHF. z przeznaczeniem na zakup lokalu mieszkalnego. W § 6 ww. umowy ustalono, że kredyt będzie spłacany w 360 miesięcznych równych ratach (umowa kredytowa k. 23-27).

Jako zabezpieczenie spłaty ww. kredytu ustanowiono hipotekę kaucyjną do kwoty 300 000 zł na lokalu mieszkalnym nr (...) ul. (...) w Ś., którego wyłącznymi właścicielami w dacie zawarcia umowy kredytowej, jak i obecnie są D. i B. F. (oświadczenie kredytobiorcy k. 31, wyciąg z KW k. 46-47).

Początkowo kredyt był spłacany regularnie, ale po pewnym czasie pozwani przestali spłacać raty. Wobec zalegania przez kredytobiorców w płatności, bank pismem z 07 marca 2016 r. wypowiedział umowę kredytu hipotecznego nr (...) i wezwał kredytobiorców do bezzwłocznej spłaty zadłużenia wynoszącego w dacie sporządzenia pisma 1 106,64 CHF. Należność wobec banku nie została jednak uregulowana i 25 sierpnia 2016 r. bank wystosował do B. F. przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 215 748,03 zł wskazując na 7 dniowy termin spłaty zadłużenia. Wezwanie to zostało odebrane 29 sierpnia 2016 r. Następnie w dniu 16 września 2016 r. sporządzony został także wyciąg z ksiąg wieczystych, z którego wynika, że zadłużenie D. i B. F. wynosi 261 654,24 zł (wypowiedzenie umowy k. 163, wezwanie do zapłaty k. 63, zpo k. 66, zestawienie zadłużenia k. 139-162, wyciąg z ksiąg bankowych k. 34).

Do chwili obecnej kredyt zaciągnięty przez B. i D. F. nie został spłacony.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów załączonych do akt, których wiarygodność nie była kwestionowana przez stronę pozwaną i Sąd również nie znalazł podstaw do ich podważania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Przedstawione przez stronę powodową dokumenty wskazują, że (...) Bank (...) S.A. jest następcą prawnym (...) S.A. z siedzibą w W., wobec którego pozwana B. F. pozostaje zobowiązana do zapłaty zadłużenia wynikającego z umowy o kredyt hipoteczny nr (...). W ocenie Sądu również wysokość przysługującej powodowi wierzytelności została udowodniona w sposób wystarczający zarówno wyciągiem z ksiąg bankowych, jak i wykazem struktury zadłużenia.

Natomiast na pozwanej B. F., zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c., spoczywał ciężar udowodnienia, że jej dług wobec powodowego banku nie istnieje z powodu jego spłacenia lub z innych powodów. Tymczasem w toku procesu pozwana, poza bardzo ogólnie sformowanymi zarzutami, nie złożyła żadnego pisma procesowego uzasadniającego jej stanowiska pomimo, że na wskazany przez nią w zarzutach od nakazu zapłaty adres została wysłana wszelka korespondencja oraz odpisy wydawanych w sprawie orzeczeń. Pozwana odebrała przesyłkę sądową 12 października 2017 r. Nie stawiała się też na wezwanie Sądu na rozprawę, która odbyła się 27 listopada 2017 r., pomimo, że stawiennictwo jej było obowiązkowe (pismo przewodnie k. 195, epo k.196). Sąd nadmieniał, że sam zarzut nieodbierania korespondencji z powodu złego adresu pozwanej nie stanowi żadnego argumentu przemawiającego za tym, że pozwana nie ma żadnych zobowiązań wobec powodowego banku. Pozwana nie tylko nie przedstawiła dowodu na spłacenie długu, ale także nie zakwestionowała sposobu wyliczenia jego wysokości przez bank. Sąd także nie dopatrywał się żadnych podstaw do zakwestionowania wysokości przysługującej powodowi wierzytelności.

Również zarzut pozwanej o przedawnieniu roszczenia jest chybiony. Stosownie do art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. W rozpoznawanej sprawie nie ulega wątpliwości, że roszczenie objęte pozwem związane jest z prowadzoną przez bank działalnością gospodarczą. Roszczenie powoda stało się wymagalne po upływie trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia, które miało miejsce w marcu 2016 r. Pozew został wniesiony we wrześniu 2016 r., a więc jeszcze przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia.

Należy wskazać, że na podstawie art. 496 k.p.c. po przeprowadzeniu rozprawy Sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza. Na podstawie ustalonego powyżej stanu faktycznego,

wobec biernej postawy strony pozwanej i jednocześnie należytego udowodnienia roszczenia przez stronę powodową, Sąd utrzymał w całości nakaz zapłaty nie znajdując podstaw do jego uchylecia.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.